

Το Αποστολικό Ανάγνωσμα της Κυριακής ΙΔ΄ Επιστολών

/ [Ορθόδοξες Προβολές](#)

Το [Αποστολικό Ανάγνωσμα](#) της Κυριακής ΙΔ΄ Επιστολών: Β΄
Κορ. α΄ 21- β΄ 4 (29-09-2024)

Πρωτότυπο Κείμενο

Ἀδελφοί, ὁ βεβαιῶν ἡμᾶς σὺν ὑμῖν εἰς Χριστὸν καὶ χρίσας ἡμᾶς Θεός, ὁ καὶ σφραγισάμενος ἡμᾶς καὶ δοὺς τὸν ἄρραβῶνα τοῦ Πνεύματος ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν. Ἐγὼ δὲ μάρτυρα τὸν Θεὸν ἐπικαλοῦμαι ἐπὶ τὴν ἐμὴν ψυχὴν, ὅτι φειδόμενος ὑμῶν οὐκέτι ἦλθον εἰς Κόρινθον. Οὐχ ὅτι κυριεύομεν ὑμῶν τῆς πίστεως, ἀλλὰ συνεργοί ἐσμεν τῆς χαρᾶς ὑμῶν· τῇ γὰρ πίστει ἐστήκατε. Ἐκρίνα δὲ ἑμαυτῷ τοῦτο, τὸ μὴ πάλιν ἐν λύπῃ ἐλθεῖν πρὸς ὑμᾶς. Εἰ γὰρ ἐγὼ λυπῶ ὑμᾶς, καὶ τίς ἐστιν

ὁ εὐφραίνων με εἰ μὴ ὁ λυπούμενος ἐξ ἐμοῦ; Καὶ ἔγραψα ὑμῖν τοῦτο αὐτό, ἵνα μὴ ἐλθὼν λύπην ἔχω ἀφ' ὧν ἔδει με χαίρειν, πεποιθὼς ἐπὶ πάντας ὑμᾶς ὅτι ἡ ἐμὴ χαρὰ πάντων ὑμῶν ἐστίν. Ἐκ γὰρ πολλῆς θλίψεως καὶ συνοχῆς καρδίας ἔγραψα ὑμῖν διὰ πολλῶν δακρύων, οὐχ ἵνα λυπηθῆτε, ἀλλὰ τὴν ἀγάπην ἵνα γνῶτε ἣν ἔχω περισσοτέρως εἰς ὑμᾶς.

Νεοελληνικὴ Απόδοση

Ἀδελφοί, ὁ Θεός, που στερεώνει καὶ ἐμὰς καὶ ἐσὰς στο Χριστό καὶ μας ἐχρίσε λαό του, εἶναι ὁ ἴδιος που με τὴ σφραγίδα του μας ἐγγυάται τὸ μέλλον καὶ σαν πρόγευσή του δίνει μέσα στις καρδιές μας τὸ Πνεῦμα. Μάρτυς μου ὁ Θεός, που γνωρίζει τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου ὅτι δεν λέω ψέματα. Δεν ξανάρθα στην Κόρινθο, γιὰ νὰ μὴ σας λυπήσω. Αὐτό δεν σημαίνει πως θέλω νὰ σας ἐπιβληθῶ σε ζητήματα τῆς πίστεως, γιατί σ' αὐτό μένετε σταθεροί. Επειδὴ ὅμως θέλω νὰ συμβάλω στη χαρὰ σας. Γι' αὐτό ἐκρίνα σωστό νὰ μὴ σας φέρω λύπη, ὅταν θὰ ῥθω ξανά κοντά σας. Γιατί, ἀν ἐγὼ σας προκαλῶ λύπη, τότε θὰ πρέπει νὰ παίρνω χαρὰ ἀπὸ κείνους που στενοχωρῶ. Γι' αὐτό σας ἔγραψα ὅπως σας ἔγραψα, ὥστε ὅταν ἐρθω νὰ μὴ δοκιμάσω λύπη ἀπὸ κείνους που ἔπρεπε νὰ μου δώσουν χαρὰ. Εἶμαι ἀπόλυτα βέβαιος πως ὅλοι σας πιστεύετε ὅτι ἡ δική μου χαρὰ εἶναι χαρὰ ὅλων σας. Σας ἔγραψα με πολλὴ οδύνη, με πόνο στην καρδιά καὶ με πολ-λά δάκρυα, ὄχι γιὰ νὰ σας στενοχωρήσω, ἀλλὰ γιὰ νὰ γνωρίσετε τὴν περίσσια ἀγάπη που ἔχω γιὰ σας.

Σχολιασμός

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος στέλλει τὴν ἐπιστολὴ αὐτὴ στους κατοίκους τῆς Κορίνθου, ὥστε νὰ τους ἐπαινέσει γιὰ τὴν σταθερότητα τῆς πίστεως τους. Στη συνέχεια τους διευκρινίζει πως ὁ λόγος που ὁ ἴδιος δεν βρίσκεται στη πόλη τους, εἶναι λόγω των πολλῶν κοπιαστικῶν πνευματικῶν ευθυνῶν του. Γνωρίζοντας τὴν πνευματικὴ τους πρόοδο, αποφασίζει νὰ γράψει τὴ ἐπιστολὴ αὐτή, παρὰ νὰ βρίσκεται ὁ ἴδιος ἐκεῖ. Δεν θεώρησε ἀναγκαῖο νὰ βρίσκεται ὁ ἴδιος στην Κόρινθο γι' αὐτό καὶ τους στέλνει αὐτὴ τὴν ποιμαντικὴ ἐπιστολή.

Νιώθει χαρὰ ὁ ἀπόστολος Παῦλος που τὰ πνευματικά του τέκνα προοδεύουν στην πνευματικὴ τους ζωὴ καὶ αποφασίζει νὰ τους στείλει τὴν χαρμόσυνη ἐπιστολή, γιὰ νὰ τους θυμίσει ὅτι ποτέ δεν τους ξεχνά ἀλλὰ πάντοτε εἶναι στις προσευχές του.

Πόση χαρὰ δίνουμε στο Θεό μας ὅταν προοδεύουμε στη πνευματικὴ μας ζωὴ, πόσο

χαίρεται για εμάς ο Κύριος όταν βαδίζουμε στο δρόμο που Αυτός χάραξε!

Καλό και πρωτεύων είναι να μάθουμε τι αρέσει και τι περιμένει από εμάς ο Θεός, ποιος είναι ο σκοπός μας πάνω στη γη. Σκοπός του ανθρώπου είναι να γίνει όπως και ο Δημιουργός του, να γίνει κατά χάρη Θεός, να φτάσει στη θέωση, να ενωθεί δηλαδή με το Θεό σε κοινωνία αγάπης. Για να γίνει αυτό κατορθωτό, απαραίτητη είναι και η συμμετοχή μας στα μυστήρια της Εκκλησίας.

Αρχικά είναι η επαφή μας με το Πνευματικό, τον Ιερέα εκείνο όπου θα του εμπιστευτούμε τη πνευματική μας εξέλιξη. Ο Πνευματικός μας πατέρας αφού γνωρίσει και διακρίνει τα μοναδικά μας χαρίσματα, τότε θα τα χρησιμοποιήσει, οδηγώντας μας προς την αγιοσύνη. Με βάση τις δικές μας δυνατότητες, θα μας βοηθήσει να συμμετέχουμε στις ιερές ακολουθίες και πως θα προετοιμαζόμαστε για τη συμμετοχή μας στη Θεία Ευχαριστία. Έχοντας τη κατάλληλη εμπειρία ο Πνευματικός αυτός πατέρας, θα πιάσει από το χέρι το πνευματικό του τέκνο βοηθώντας το αργά – αργά και προσεκτικά, να ανεβεί τη σκάλα που οδηγεί στη θέωση.

Ως χριστιανοί πρέπει να ανατρέξουμε στα αρχικά χρόνια του χριστιανισμού όπου κατείχε τους προγόνους μας η αίσθηση της θυσίας. Βέβαια στις μέρες μας είναι σχεδόν αδύνατο κάποιος να μαρτυρήσει για την πίστη του όπως οι άγιοι Μάρτυρες μας, αλλά μπορούμε να βρούμε τρόπους ώστε να θυσιαστούμε το κατά δύναμη για το Χριστό μας. Για παράδειγμα να τηράμε τις μέρες των νηστειών που καθόρισε η Εκκλησία μας. Ακόμη μπορούμε να στερηθούμε τις απολαύσεις της καθημερινότητας μας και στη συνέχεια αυτά να τα δίνουμε για ελεημοσύνη.

Όπως όταν το απολωλός πρόβατο επιστρέφει πίσω στο κοπάδι όπου ανήκει, μεγάλη χαρά γεμίζει το μαντρί εκείνο και χαίρεται και ο βοσκός που όλα του τα πρόβατα είναι ασφαλές. Τέτοια χαρά ένιωθε ο απόστολος των εθνών Παύλος όταν έμαθε για την πρόοδο εκείνη, των πνευματικών του τέκνων της Κορίνθου. Με δάκρυα στα μάτια έγραψε την επιστολή, όχι γιατί δεν ήταν χαρούμενος για την πνευματική τους πρόοδο, αλλά γιατί αυτήν την χαρά ήθελε να τη μοιραστεί αυτοπροσώπως μαζί τους.

Χαίρεται λοιπόν ο Θεός, χαίρεται και όλη η άνω Ιερουσαλήμ όταν μια ψυχή οδηγείται στο Δημιουργό της. Η χαρά εκείνη της Αναστάσεως του Χριστού μας συνεχίζεται μέσα στους αιώνες, βιώνεται από το κάθε πιστό καθημερινά όταν αφήνει το Θεό να μιλά στη καρδιά του.